

Huidbarst

Huidbarst

Lien Langenaeken

ISBN: 9789465461274

© Lien Langenaeken

Voorwoord

Er zijn verhalen die je kiest om te schrijven.

Er zijn verhalen die al lang in de sterren geschreven staan.

Huidbarst is nooit bedoeld geweest als boek.

Het begon als notities. Fragmenten. Zinnen die ik ergens moest achterlaten omdat ze te zwaar werden om te dragen, maar te waar om te negeren.

Wat eerst onuitgesproken bleef, vond sluw en sluipend zijn weg naar papier.

Niet om begrepen te worden, maar om doorvoeld te zijn.

Dit boek is ontstaan op het kruispunt van mijn persoonlijk leven en mijn job als huidtherapeut.

Op de plek waar het onzichtbare en het zichtbare fusioneren.

Waar barsten geen breuken zijn, maar openingen.

Waar iets pijn doet, tegelijk iets onthult.

In mijn dagelijkse werk leerde ik huiden lezen.

Gaandeweg begon ik te beseffen dat de huid nooit op zichzelf bestaat.

Ze spreekt. Reageert. Onthoudt.

Ze fluistert ons zelfs boodschappen toe.

Dit boek is geen handleiding.
Geen belofte aan oplossingen.
Maar een uitnodiging.

Om anders te gaan kijken.
Om te voelen wat er zich onder de oppervlakte afspeelt.
Om zachter te worden voor wat je misschien al te lang
probeert te verbergen.

Misschien ben jij Nora.
Misschien herken je jezelf in de stiltes tussen haar
woorden.
Misschien in de barsten die eerst niet zichtbaar waren.

Als dit boek iets mag doen,
dan hoop ik oprecht dat het je herinnert aan het volgende:

Dat je niet alleen bent in wat je voelt.
Dat er niets mis is met de delen van jezelf die nog niet
helemaal geheeld zijn.
En dat zelfs in het breken, jouw licht zich langzaam een
weg naar buiten waant via een kleine barst.

Sommige verhalen geven antwoorden.
Dit verhaal stelt vragen.
Misschien ligt er net daar iets wat in beweging mag
komen.

Dankjewel om dit boek in je handen te nemen.
Ik hoop dat het je *vleugels* geeft.

- *Lien Langenaeken*

Proloog

In de flinterdunne ruimte tussen woorden en daden,
daar waar alles zweeft als sterrenstof,
licht genoeg om te verdwijnen,
maar zwaar genoeg om mijn pen te raken,
begon ik te schrijven.

Niet omdat ik wist wat ik wilde zeggen,
maar omdat zwijgen geen optie meer was.

Niet alle gevoelens laten zich verwoorden.
Soms nemen ze een andere vorm aan.
Ze breken alvorens ze begrepen worden.
Alsof een waarheid zich net buiten bereik houdt
van alles wat hardop bestaat.

Dus ik schreef.
Ik schreef wat geen plaats kreeg in de werkelijkheid
maar wel bleef bestaan in mij.

Drie jaar lang.

Geen verhaal met een duidelijk begin
of een einde dat zich liet voorspellen.

Maar een onderstroom.

Een aanwezigheid.

In de huid.

In het lichaam.

Dit boek was nooit bedoeld als een verhaal om aan vast te houden,

maar als een verhaal om mezelf van los te maken.

Van alles wat had kunnen zijn.

Van alles wat nooit mocht bestaan.

Van wat zich bleef herhalen in stilte.

Of misschien...

Was dit *hier* altijd al de enige plek

waar het echt mocht bestaan.

De terugkeer van Hector

“Hey Nora, haal je maar een drankje aan de bar.”

Hij duwde een papieren jeton in mijn handen alsof zijn bevel een cadeau was. Ik schrok even. Plots leek hij zo groot en atletisch. Zijn kaaklijn was een stuk hoekiger en zijn stem was veel dieper. Zijn blonde, glanzende haren, die de zon als korenaren weerkaatsen, had hij nog.

“Nee, ik neem geen drankjes van vreemden aan,” zei ik schijnheilig.

Maar Hector deed teken dat hij moest gaan en werd opgezogen door de mensenstroom, die steeds vager werd in de menigte op het plein.

Tijdens de midweekfeesten werd er luidkeels gezongen, gedanst en veel gedronken. Iedereen kende iedereen in de stad. Het was het begin van de zomer en er hing een zwoele sfeer, tot laat na het laatste straaltje van de avondzon.

Tussen schurende lijven, glimmende voorhoofden en de geur van mojito's wrong ik me naar de bar. Ik vroeg een rosé, mijn derde glas ondertussen. Hoe later het werd, hoe meer de afdrank van dat glas wijn naar een Château Migraine begon te smaken.

De barman nam de papieren jeton van me aan, met een gemengd aura van verveling en nieuwsgierigheid. Mijn gelaatsuitdrukking ging van arrogant zelfzeker naar erg verward toen hij me aankeek met een frons en vroeg: "Kotelet?"

Ik wierp een blik op het papiertje. "Motherfucker," fluisterde ik. Hector had me de overgebleven jeton van een barbecuefestijn gegeven, dus mocht ik mezelf trakteren op dat wijntje. Typische Hector-streek.

Aan het eind van een lange avond sloop ik op blote voeten naar binnen in mijn ouderlijk huis. Iedereen sliep. Behalve onze kat, Moustache. Ze kwam mijn enkels verleiden, sluw en speels, smekend om een tweede avondmaal.

In de badkamer waste ik de avond zorgvuldig van mijn gelaat.

Reinigen zat er stevig ingeprent na mijn studentenjaren als estheticienne: reinigen, verwijderen, herstellen.

Foundation, blush en die veel te dramatische eyeliner.

Beetje bij beetje veegde ik mijn panda-ogen weg, tot enkel de schaduw van de nacht nog bleef hangen.

Maar één ding kreeg ik er niet af.

Die glimlach.

Die avond, toen ik de barman mijn meest melodramatische oogrol gaf, deed ik alsof het me ergerde. Maar diep vanbinnen voelde ik me uitgekozen, ik voelde me

bijzonder. Het was de perfecte misdaad. Je zou er later pas achterkomen, maar toen, in dat moment, voelde het als aandacht. Aandacht van een vertrouwde oude schoolvriend die me talloze keren had gered van een paniekaanval vlak voor een examen.

Twee weken later zat ik op een terras met twee van mijn beste vriendinnen. We haalden herinneringen op die we in onze jeugd samen hadden beleefd. We werden in onze schooljaren altijd gezien als de voorbeeldmeisjes. We spraken bijna wekelijks af om te brainstormen voor ons 'groepswerk'.

Tot we, als heimelijke tomboys, in de bossen trokken achter de kapel. Met oude houten paletten sjorden we een vlot aan elkaar. Hadden we nog op de jeugdbeweging geleerd. We baadden in de vijver en verloren elk besef van tijd, tot er iemand in de netels viel.

Zestienjarige meisjes die thuiskwamen met de slappe lach, benen vol schrammen en een vleugje netelbrand. Om nadien een pleidooi te krijgen van papa over het feit dat de tafel niet werd afgeruimd na de lunch. Blijkbaar waren we kort na de middag in een staat van euforie vertrokken, zonder te denken aan de kaas en salami die nadien de hele namiddag hadden liggen smeulen op het aanrecht.

Ik dagdroomde weg in die herinnering en nipte met een glimlach van mijn schuimige cappuccino. De lucht had een donkere geur, met een koperen randje door de rokerige koffie en versgebakken croissants.

En toen zag ik hem.

Aan de overkant van de straat, onder de wapperende lampionnen die er gedurende de zomer zouden blijven in teken van de midweekfeesten. Hector — of nee, gewoon de jongen die me vroeger van school naar de bus wandelde. Er liep een vriend langs hem. Hector wandelde zelfverzekerd, bijna aristocratisch zelfs. Maar na het incident van de jeton wist ik dat er onder zijn ijzeren façade ook iets luchthartigs aanwezig was.

Voor ik mezelf kon bedwingen, riep ik het.

Als een kind dat geen filter over haar emoties heeft: “Hé, Kotelet!”

Zijn hoofd schoot op, verbaasd. Zijn vriend keek me bevreemd aan, maar Hector grijnsde. Een halve glimlach, met één oogspier lichtjes aangespannen. Alsof hij daar al wist dat hij me onder de duim had, en hij al lang wist dat ik het was. Hij stak zijn hand theatraal op, als een prins die zijn volk begroette.

Nog diezelfde avond belandde ik samen met hem bij de pizzabakker in het stadje waar hij toen studeerde. Het was om de hoek van zijn studio. De stoelen waren van plastic. De muur was op een kitscherige manier beschilderd en moest een landschap van Italië voorstellen. Het dominante turkoois in de wolken vloekte met de wijngaard op de voorgrond.

Hij bestelde een pizza met alles erop. Vooral olijven. En toen begon het. De Hector Show.

Plots gooide hij een olijf in de lucht, in een perfecte boog, en ving hem op in zijn mond. Geen seconde twijfel, geen spatje trots, gewoon zijn normale gangetje. Pure, speelse, geslaagde overgave. Vol vertrouwen dat alles gewoon lukt.

“Nu jij,” zei hij met een uitdagende, kinderlijke blik, bijna broederlijk. De blik die ik pas veel later in ons verhaal zou kunnen doorgronden.

Ik weigerde. Vier keer. Misschien vijf. Maar hij nam een olijf en deed alsof hij zich klaarmaakte om ze voor me door de lucht te gooien, alsof hij mijn tenniscoach was. Ik schoot in de lach van de spanning. En toen gooide hij.

Mis. Olijf op de vloer.

Nog één. Mis. Stoelpoot geraakt.

Dan ik. Nog meer mis. De olijf viel in een pot met kunstbloemen op de tafel achter ons. Geen idee of het koppel er iets van had gemerkt, maar ze leken opgezogen in hun eigen universum.

Vijftien verpletterde olijven lagen verspreid onder en rond onze tafel, als stille getuigen van een chaotisch oorlogsgebied.

De pizzabakker stak af en toe zijn hoofd uit de keuken, zijn blik hoofdschuddend, maar oververmoeid liet hij het

passeren. Geen energie voor dit toneel, zelfs niet met olijven in de hoofdrol.

Het was zo'n moment.

Zo'n zeldzaam, zoet flikkerend ogenblik waarin niets anders bestaat dan het nu.

Een moment dat houvast werd, later.

Een moment dat je doet hunkeren naar nog meer van die momenten.

Of dat ooit in mijn huwelijksgelofte zou kunnen sluipen, tussen de regels door.

Maar op dat moment: gewoon gegrift in mijn hersenvlies. Zonder plan, zonder definiëren. Gewoon daar.

Ik voelde me gevoed: aan humor, aan vertrouwdheid, aan voedsel, aan passie en lust voor het leven. Alsof er een energie in je bruist die je tegelijk zachter maakt, zoals warme regendruppels in de zwoele zomernacht.

Het was daar, in dat miezerige decor, dat ik viel. Viel voor een man van blauw bloed. Die zich niets leek aan te trekken van oordeel, status of standbeeld op sokkel.

✧ Over de taal van de huid ✧

Gezichten liegen nooit.

De huid bewaart alles wat het lichaam heeft moeten dragen: vreugde, verdriet, verlangen, vermoeidheid, zelfs hoop.

Sommige lijnen worden geboren uit gewoonte,
andere uit gevechten die niemand gezien heeft.
En sommige plekken vangen zo veel leven op
dat ze bijna licht geven.

Huidbarsten zijn geen beschrijvingen.

Huidbarsten zijn inscripties.

Als hiërogliefen,
sinds we verder van onze natuur afgedreven zijn,
lastiger te ontcijferen.

Elke barst, elke ronding, elke asymmetrie vertelt een verhaal.

En wanneer we luisteren, horen we het verhaal.

Niet over schoonheid,
maar over waarheid.

✧ Nora's volle lippen ✧

De lippen zijn het landschap van levenslust; ze worden algemeen geassocieerd met sensualiteit.

Volle lippen wijzen op iemand die graag drinkt van de kleine genoegens van het leven: kunst, warmte, smaak, aanraking, schoonheid... ritme.

Ze duiden op een hart dat graag hecht en graag geniet.

Op Nora's onderlip loopt een kleine groef – een spanningslijn die ontstaat wanneer iemand lacht met heel haar lichaam.

Dit is de barst van humor: een teken van iemand die, wanneer vreugde door haar heen snelt, zoveel expressie draagt dat de huid zelf even niet kan volgen.

Bij mensen zoals Nora spreken de lippen vaak vóór de woorden.

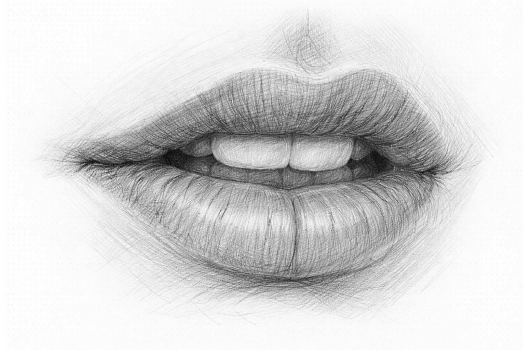
Ze verraden het verlangen om te leven, zelfs wanneer de rest van het gelaat dat nog niet durft.

Wanneer Nora vroeger lachte – nog voor de jaren haar zachtsloegen – kwam er een centraal lijntje tevoorschijn op haar onderlip.

Het was een vrolijk litteken, een plooi die openbarstte zodra ze haar hoofd achterover gooide en even vergat dat de wereld soms te zwaar was.

In spiegels zag ze het niet echt.
Maar haar toenmalige omgeving zag het wel:
hoe haar mond altijd een fractie te vroeg lachte,
hoe de onderlip trilde van plezier,
hoe levenslust in haar woonde alsof het een kamer was
waar het licht nooit helemaal uitging.

Het was het eerste deel van haar gezicht dat sprak.
En het laatste dat zou zwijgen.

Kersenregen

Ons picknickdeken werd gedragen door de hoge grassen van de vergeten weide. We lagen ergens midden in het veld. Net in het midden van de straal tussen mijn thuis en zijn thuis – waar hij samen met zijn moeder woonde. We spraken daar af met de fiets.

We brachten er veel tijd samen door die zomer. Op dat deken, onder die lage kersenbomen.

De kersen waren donker, zwart-bordeaux. En overrijp. Ze vielen als regen uit zichzelf naar beneden, onder het gekreun van de doorhangende takken. Zacht. Barstensvol leven. We plukten er ook zelf. Mijn schoot lag vol. Terwijl we kersen van mekaars lichaam aten, spraken we over de toekomst.

Hier kwam ik tot leven. Tijdens het mijmeren over een wereld tussen dromen en realiteit, een ontastbare pagina waar het leek alsof je je hele levensverhaal al hebt geschreven. Hij keek heel af en toe met een kwajongensblik naar me. Ik keek naar hem alsof ik hem net in een oud sprookje had teruggevonden.

Toen vroeg ik hem naar zijn afkomst.
Hij glimlachte nonchalant, maar met trots.

“Als ik je ooit ten huwelijk vraag, Nora,” zei hij, “dan word jij barones.”

En ik lachte. Waarschijnlijk met de grootste fonkel in mijn ogen.

“Dat zou jou wel staan,” voegde hij er nog aan toe.

Maar hoe hij het zei... Alsof het niets was. Alsof hij de wereld zomaar kon uitdelen aan wie dichtbij kwam liggen.

We werden verliefd.

Niet op elkaar, misschien.

Maar wel op het idee van ons.

Twee onwetende kinderen onder een kersenboom – die al te veel van het goede te zien kreeg, maar ons dat fragment in tijd nog even gunde.

Waaruit zoveel vruchtbaars zou kunnen bestaan.

De volgende dag kwamen Xander, mijn beste vriend, en mijn beste vriendinnen naar het huis van mijn ouders om mijn tweeëntwintigste verjaardag te vieren.

Het thema was: Duizend-en-een-nacht.

Er lagen tapijten over het gras. Kussens. Fakkels. Een grote ijsemmer, gevuld met flessen uit de wijnkelder van mijn ouders. Xander zorgde voor een waterpijp. Ik plukte enkele pioenen van papa's heilige struiken en gooide de rozenblaadjes over het decor.

Een vriendin bracht haar fabuleuze zelfgemaakte pineapple-upside-downcake mee, waarvan iedereen ongelooflijk onder de indruk was.

Iedereen was in thema, met zijden en linnen stoffen. Grote juwelen en gevlochten sandalen. We zaten in een kring. We inhaleerden, dronken, aten, dansten en belandden uiteindelijk in het zwembad met onze kleren aan. Mijn ouders zaten bij de burens en hoorden ons uitbrullen van plezier.

“Er is nog iemand,” riep een vriendin, terwijl ik in de keuken stond om lege flessen aan de kant te zetten.

“Hector!” joelde ik, en ik stormde als een overenthousiaste puppy naar het uiteinde van onze tuin – waar hij zijn auto had geparkeerd. Ik vloog rond zijn nek en was dolgelukkig dat hij er was. Zijn blik kleefde iets langer dan normaal op me, niet nieuwsgierig, bijna taxerend. Het maakte me wat duizelig, of was dat de rosé in mijn bloedbaan? Hij nam me vast en knikte neutraal naar iedereen. Zonder al te veel woorden volgde hij me naar binnen.

“Amai. Heel wat wijn,” zei hij toen we in de keuken stonden.

“Haha, ja, ik denk dat iedereen wel genoeg heeft,” zei ik als een breedsmoelkikker, aangezien mijn feestje zo’n succes was.

“Dat denk ik ook,” snauwde hij.

De toon waarop hij het zei, was anders dan de toon waarop ik het zei.

“Ik wil je niets verbieden. Ik vraag me gewoon af of dit jouw niveau echt is,” vulde hij doordringend aan.

Ik slikte. Wat had dit nu te betekenen?

“Mag een mens geen plezier maken?” vroeg ik – plots helemaal nuchtergeslagen.

Buiten klonk het: “Heee, wat zijn jullie aan het doen?”

“Huur een kamer, alsjeblieft, seg!” stoeide Xander.

Hector doorboorde mijn ogen nog één keer met zijn blik voor hij zichzelf houterig terug naar zijn auto marcheerde.

“Plezier maken, kan je ook op andere manieren.”

Na de opruim van het feestje trok ik mijn comfortabele legging aan en rolde mijn halfnatte haren in een dot. Mijn ouders waren net thuis en ik had nu even behoefte om alleen te zijn. Ik maakte mezelf een grote pot ‘happy tea’ met honing en nam die, samen met wat blauwe bessen en chocolade, op een dienblad mee naar mijn kamer.

En dan plots: “Aauuuuuuhhhh!!!”

Een oerkreet die alle lucht tot op de bodem van mijn longen onttrok. Ongecontroleerd. Pas na dertig seconden drong de pijn écht door, alsof mijn hersenen voor waren op wat ik ging voelen, nog voordat mijn keel het losliet. Het was intens.

Ik wilde me rechtop zetten op het bed, maar het dienblad met de pas doorgekookte thee viel om. De vloeistof nestelde zich in de stof van mijn legging. Brandend. Kleverig.

In paniek stormde mams naar binnen. “Gaat het wel?” vroeg ze bezorgd.

Op dat moment probeerde ik met rollende tranen mijn legging uit te trekken – zodra ik er de reflex voor had.

Te laat. De huid rondom mijn knie bestond nu niet meer uit huidlagen. Mijn epidermis en dermis waren gefusioneerd tot één verschroeide plek van bloed, elastaanvezels en halflevende cellen die ontdaan werden van hun celmembraan.

Nadat mams mijn wonde zuiver had gemaakt: vijf gemiste oproepen. Hector.

✧ Huidbarsten op de bovenlip van Mams ✧

Vanuit de westerse invalshoek spreekt men van een rokerslip, maar de oosterse visie kent deze lijnen een veel mooiere betekenis toe.

Ze worden vaak gezien bij mensen met een uitgesproken zorgzaam karakter. Tot grote frustratie van veel vrouwen, omdat hun lippenstift nooit helemaal blijft zitten waar hij hoort.

De zone van de bovenlip staat rechtstreeks in verbinding met de maag. Maagenergie stelt ons letterlijk in staat om te ontvangen en te verteren – en dan bedoelt men voeding in de breedste zin van het woord, dus ook via zorg, rust en aandacht. Een disbalans in deze energie wijst er vaak op dat iemand moeite heeft met ontvangen. Alsof er meer wordt gegeven dan kan worden aangenomen.

Het zijn lijnen van mensen die langdurig voor anderen zorgen, terwijl hun eigen noden worden uitgesteld. Geen sporen van zwakte, eerder van volharding.

Wanneer deze mensen meer aan zelfzorg zouden doen, gaat dat vaak gepaard met een schuldgevoel. De kunst is om die schuld niet als een straf te zien, maar als een kantelpunt. Als een teken dat er iets aan het verschuiven is. En wanneer er innerlijk iets verandert, volgt het uiterlijk vanzelf. Volgens oude wijsheden kunnen sommige lijnen zelfs vervagen wanneer we anders zouden leven.

Nora had haar moeder zelden iets voor zichzelf zien doen zonder zich te verantwoorden. Ze was altijd onderweg. Werkte avonden en weekends. Rust leek iets wat verdiend moest worden. Alsof geven vanzelf sprak, maar nemen uitleg vereiste.

Misschien lijken we niet alleen op onze ouders omdat we hun genen dragen.

Misschien nemen we ook hun manier van zorgen over.

Sommige dingen worden niet uitgesproken.

Ze worden voorgedaan.

Doorgegeven.

Niet via woorden.

Maar via de huid.

De eerste barst

Als tiener voelde ik me vaak opgesloten in een systeem dat niet aanvoelde als het mijne. Ik stopte met studeren en begon vroeg met ondernemen.

In het huis van mijn ouders werd mijn praktijkruimte letterlijk te klein. Te klein voor de grote dromen die door mijn gedachtengangen dwaalden.

Dus betaalde ik waarborg voor een handelspand met een klein appartement boven. En de dag dat ik de veilige vleugels van mijn ouders zou verlaten, kwam steeds dichterbij. Al weken was ik aan het schilderen, schrobben en meubels in elkaar aan het timmeren. En dat allemaal met die verbande knie.

Moe en voldaan van mijn werk plofte ik neer op de sofa bij Hector thuis. Zijn moeder vertrok op weekend en hij ging die avond iets drinken met zijn maten. Ik bleef alleen. Ik was blij dat ik even een plek had waar ik kon rusten zonder ruis.

De buitenlucht was net iets killer geworden dan de voorbije avonden en Hector stak de open haard voor me aan. Hij toonde me hoe de afstandsbediening functioneerde, zodat ik een film kon opzetten.

Waarschijnlijk zou ik toch al voor de plottwist in slaap vallen. Zalig. Zoals je dat vroeger als kind kon, onbezorgd in slaap vallen. Zonder iets af te sluiten. Geen lamp te dimmen, geen glas of bord op te ruimen. Gewoon. Je pantoffels en badjas op de grond laten slingeren.